

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 53/2024-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKČNÉ ČERNOJEDNÝ] [REDAKČNÉ ČERNOJEDNÝ] [REDAKČNÉ ČERNOJEDNÝ] [REDAKČNÉ ČERNOJEDNÝ], zastúpeného Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., Námestie svätého Egídia 40/93, Poprad, proti uzneseniu Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, 3. oddelenia vyšetrovania, odboru Východ Košice ČVS: PPZ-133/NKA-VY3-2021 z 15. februára 2023, uzneseniu Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VII/1 Gv 91/21/1000-128 zo 17. mája 2023 a upovedomeniu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/3 Pz 71/23/1000-4 z 12. októbra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 22. decembra 2023 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 49, čl. 50 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, 3. oddelenia vyšetrovania, odboru Východ Košice (ďalej len „polícia“) ČVS: PPZ-133/NKA-VY3-2021 z 15. februára 2023, uznesením špeciálnej prokuratúry č. k. VII/1 Gv 91/21/1000-128 zo 17. mája 2023 a upovedomením generálnej prokuratúry č. k. IV/3 Pz 71/23/1000-4 z 12. októbra 2023. Navrhuje napadnuté uznesenie špeciálnej prokuratúry a upovedomenie generálnej prokuratúry zrušiť a vec im vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň požaduje priznať mu primerané finančné zadosťučinenie a náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnutým uznesením polície bolo sťažovateľovi (okrem iných) podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie pre pokračovací zločin machinácie pri verejnom obstarávaní a verejnej dražbe podľa § 266 ods. 1 a ods. 3 písm. a) Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona v súvislosti

s verejným obstarávaním „Špeciálnych nákladných automobilov so špeciálnymi nadstavbami na zimnú a letnú údržbu“ pre [REDAKOVANÉ].

3. Sťažnosť sťažovateľa proti rozhodnutiu polície o vznesení obvinenia špeciálna prokuratúra napadnutým uznesením zo 17. mája 2023 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietla ako nedôvodnú.

4. Sťažovateľom (prostredníctvom obhajcu) podanému návrhu na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku generálna prokuratúra nevyhovela, pretože namietané uznesenie o vznesení obvinenia, ako aj uznesenie o zamietnutí sťažnosti proti nemu považovala za vecne správne a zákonné. O vybavení návrhu sťažovateľa (jeho obhajcu) upovedomila práve listom č. k. IV/3 Pz 71/23/1000-4 z 12. októbra 2023.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. V konaní pred ústavným súdom sťažovateľ namieta arbitrárnosť napadnutých rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní a porušenie svojich procesných práv, predovšetkým práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia orgánu verejnej moci.

6. Uznesenie o vznesení obvinenia sťažovateľ považuje za nezákonné a nedôvodné, vydané bez náležitého zistenia skutkového stavu, a nie na základe dôkazov, ale na základe domniek a dohadov príslušného vyšetrovateľa polície so súhlasom dozorového prokurátora špeciálnej prokuratúry. V riadnom opravnom prostriedku proti tomuto rozhodnutiu namietal, že zo žiadneho konkrétneho dôkazu nevyplýva existencia dohody medzi obvinenými o verejnom obstarávaní či jeho podmienkach ani stretnutie medzi nimi. Vyšetrovateľ polície obvinenie postavil len na „nepriamych dôkazoch“ a existenciu dohody „vyvodzuje“ z niektorých častí výpovedí svedkov. Iné časti ich výpovedí pritom ignoroval alebo nebral do úvahy a časovo si tieto výpovede prispôbil. Existenciu dohody obvinených vyvodzoval iba nepriamo.

7. Ako diskriminačná voči ktorémukoľvek sťažiteľovi nebola podľa sťažovateľa preukázaná ani vo verejnom obstarávaní uvedená lehota dodania predmetu zákazky. Podľa neho orgány činné v trestnom konaní nedisponovali žiadnym dôkazom (a ani taký neexistuje) o konkrétnych podmienkach, ktoré by mali obvinení dohodnúť, aby vylúčili iných sťažiteľov.

8. Uzneseniu špeciálnej prokuratúry sťažovateľ vytýka jeho strohosť (odkázaním na správnosť postupu vyšetrovateľa polície) a arbitrárnosť. Za ústavne neakceptovateľný považuje postup, keď mu špeciálna prokuratúra dávala za vinu, že si nesplnil povinnosť vyvrátiť podozrenie, ktoré sa zakladá na prijatí e-mailu od iného obvineného. Orgány činné v trestnom konaní tak na základe dohadov priznávajú relevantnosť vznesenému obvineniu a obvinenému (sťažovateľovi) má byť na ťarchu, že nevie preukázať svoju nevinu.

9. Upovedomenie generálnej prokuratúry o vybavení sťažovateľovho návrhu na postup podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku má podľa neho charakter arbitrárneho rozhodnutia, kde generálna prokuratúra bez bližšej konkretizácie poukazuje na predchádzajúce rozhodnutia špeciálnej prokuratúry a polície.

10. Sťažovateľ uzatvára, že ním označené orgány verejnej moci sa nevysporiadali s jeho relevantnými právnymi a skutkovými otázkami, ako aj s námietkami podstatného právneho významu. Napadnuté rozhodnutia považuje za svojvoľné a nepreskúmateľné. Neexistencia

priamych dôkazov viedla orgány verejnej moci ku konaniu, ktorého charakteristikou je odmietnutie sa vysporiadať so všetkými námietkami sťažovateľa, a to bez racionálneho, zákonného základu, čím hrubo porušili nielen § 176 ods. 2 Trestného poriadku, ale aj ústavné práva sťažovateľa na spravodlivý proces spojené s právom na obhajobu.

11. Závery o vyvedení trestnej zodpovednosti nie sú podľa sťažovateľa udržateľné ani v rovine odôvodnených podozrení. Sú zjavne nespravodlivé, svojvoľné a ústavne nekonformné, v extrémnom nesúlade so skutkovým stavom. Z výsluchu vypočutých svedkov nevyplývalo žiadne preukázanie podozrenia vo vzťahu k sťažovateľovi. O nezákonnosti postupu označených orgánov verejnej moci má svedčiť aj skutočnosť, že o podstatnom znaku pri kvalifikácii trestného činu – výške škody, dosiaľ orgány činné v trestnom konaní nevykonali znalecké dokazovanie. Bez určenia výšky škody hodnoverným spôsobom nemožno ustáliť ani správnu právnu kvalifikáciu, a teda postup súladný nielen s Trestným poriadkom, ale aj so základnými zásadami práva na spravodlivý proces a čl. 7 dohovoru.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práv sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru napadnutými uzneseniami polície a špeciálnej prokuratúry a upovedomením generálnej prokuratúry, ku ktorému malo dôjsť ich nedostatočným odôvodnením, arbitrárnosťou a nepreskúmateľnosťou.

III.1. K namietanému porušeniu práv uznesením polície ČVS: PPZ-133/NKA-VY3-2021 z 15. februára 2023:

13. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

14. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Koncepcia konania o ústavnej sťažnosti je založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, resp. protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

15. Proti napadnutému uzneseniu polície mal sťažovateľ podľa § 185 ods. 2 Trestného poriadku k dispozícii riadny opravný prostriedok, ktorého podanie aj využil, a o jeho sťažnosti konala a rozhodla špeciálna prokuratúra napadnutým uznesením č. k. VII/1 Gv 91/21/1000-128 zo 17. mája 2023. Existencia opravného konania bráni ústavnému súdu rozhodovať o napadnutom uznesení polície o vznesení obvinenia, keďže sťažnosť predstavovala účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľa, ktorý predchádza oprávneniam ústavného súdu.

16. Ústavnú sťažnosť v tejto časti preto bolo potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov

v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práv uznesením špeciálnej prokuratúry č. k. VII/1 Gv 91/21/1000-128 zo 17. mája 2023:

17. Záver plynúci z predchádzajúcej časti odôvodnenia tohto rozhodnutia rovnako platí aj vo vzťahu k tejto časti ústavnej sťažnosti. Je zrejmé, že sám sťažovateľ považoval mimoriadny opravný prostriedok podľa § 363 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku za účinný prostriedok nápravy prípadného porušenia jeho (aj základných) práv v prípravnom konaní rozhodnutím špeciálnej prokuratúry, o čom svedčí skutočnosť, že návrh na takýto postup vo vzťahu k napadnutému uzneseniu špeciálnej prokuratúry generálnej prokuratúre (generálnemu prokurátorovi) v konečnom dôsledku podal.

18. Opäť je potrebné uviesť, že v takom prípade právomoc generálnej prokuratúry poskytnúť ochranu základným právam sťažovateľa predchádza právomoci ústavného súdu.

19. Zohľadňujúc uvedené okolnosti, bolo namieste aj túto časť ústavnej sťažnosti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.3. K namietanému porušeniu práv upovedomením generálnej prokuratúry č. k. IV/3 Pz 71/23/1000-4 z 12. októbra 2023:

20. Ústavný súd považuje za podstatné v úvode tejto časti odôvodnenia svojho rozhodnutia uviesť, že obdobné (takmer identické) upovedomenie generálnej prokuratúry (č. k. IV/3 Pz 70/23/1000-4 z 12. októbra 2023) už bolo podrobené ústavnoprávnemu prieskumu ústavným súdom z hľadiska požadovanej ochrany rovnakých základných práv, a to v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 38/2024, v ktorom ústavnú sťažnosť sťažovateľky – obvinenej právnickej osoby (ktorej spoločníkom a konateľom je sťažovateľ), v tej istej trestnej veci odmietol uznesením z 18. januára 2024 z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

21. Sťažovateľ v konaní pred generálnou prokuratúrou použil v podstate identickú argumentáciu ako sťažovateľka [REDAKOVANÉ] vo svojom návrhu na postup podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku v konaní vedenom generálnou prokuratúrou pod sp. zn. IV/3 Pz 70/23/1000 a takisto uplatnil rovnakú argumentáciu v aktuálnej ústavnej sťažnosti, ako to urobila sťažovateľka v ústavnej sťažnosti vedenej ústavným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 38/2024.

22. S prihliadnutím na uvedené sa ústavný súd obmedzil na zopakovanie záverov vyplývajúcich z uznesenia sp. zn. I. ÚS 38/2024 z 18. januára 2024, keďže vzhľadom na argumentačnú zhodnosť oboch ústavných sťažností nezistil žiaden relevantný dôvod odkloniť sa od svojich skorších názorov.

23. Vo vzťahu k právomoci ústavného súdu podrobiť ústavnoprávnemu prieskumu napadnuté upovedomenie generálnej prokuratúry, ktorým nebolo vyhovené návrhu na postup podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku, ústavný súd poukazuje na svoju rozhodovaciu činnosť, v ktorej predstavil základné ústavnoprávne východiská, ktoré je nevyhnutné zobrať na zreteľ pri prieskume podstaty vznesenia obvinenia v prípravnom konaní zo strany obvinených. V tejto súvislosti vo veci sp. zn. IV. ÚS 212/2022 zdôraznil, že právomoc ústavného súdu je vybudovaná na zásade

prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Teda právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavná sťažnosť má byť podávaná až vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže reálne domôcť ochrany svojich práv u ostatných orgánov verejnej moci. Postavenie ústavného súdu tak možno obrazne prirovnať k „záchrannej brzde“, ktorú je možné použiť až vtedy, ak zlyhajú všetky obvyklé a predvídané prostriedky na zabránenie vzniku hroziacej ujmy, teda zabránenie porušenia ústavných práv. Konanie o ústavnej sťažnosti však nie je a ani nemôže byť pomyselnou „skratkou“, ktorou by bolo možné obchádzať konanie už vedené, resp. ktoré môže byť vedené na návrh sťažovateľa pred inými orgánmi verejnej moci.

24. Pokiaľ sa sťažovateľ už v tomto štádiu trestného konania z dôvodov uvedených v podanej ústavnej sťažnosti v podstate domáha revízie postupu a určenia skutkových a právnych dôvodov, ktoré viedli k vzneseniu obvinenia, ústavný súd už v obdobných prípadoch opakovane zdôraznil, že trestné konanie je od svojho začiatku až do konca procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií na ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenia znamenajúce porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 197/08, I. ÚS 314/09).

25. Ústavný súd v okolnostiach danej veci konštatuje, že trestná vec sťažovateľa sa v čase podania ústavnej sťažnosti ústavnému súdu nachádzala v tzv. prípravnom konaní, v ktorom sťažovateľ má príležitosť brániť sa proti vznesenému obvineniu spôsobom dostupným v jednotlivých fázach a štádiách trestného konania, pritom o dôvodnosti, a teda aj zákonnosti a ústavnosti jeho trestného stíhania meritórne zatiaľ všeobecný súd nerozhodoval. Z uvedeného okrem iného vyplýva, že platná právna úprava trestného konania umožňuje sťažovateľovi ako obvinenému a prípadne aj v ďalšom štádiu trestného konania (po eventuálnom podaní obžaloby) ako obžalovanému právne účinným spôsobom namietat' porušenie základných práv a slobôd garantovaných ústavou (I. ÚS 107/2022). Procesné záruky zabezpečujúce zákonnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní a všeobecných súdov (prípadne ochranu pred jej porušením) pritom vyplývajú z II. časti (predsúdne konanie) tretej hlavy prvého dielu (dozor prokurátora), ako aj III. časti (súdne konanie) druhej hlavy (preskúmanie a predbežné prejednanie obžaloby), prípadne šiestej hlavy (odvolanie a konanie o ňom) alebo ôsmej hlavy (mimoriadne opravné prostriedky) Trestného poriadku (I. ÚS 756/2016, I. ÚS 619/2016, IV. ÚS 612/2018, I. ÚS 77/2019).

26. Ústavný súd nad rámec už uvedených skutočností zdôrazňuje, že nie je možné vylúčiť ani takú možnosť, že vybavenie návrhu obvineného na postup podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku zo strany generálneho prokurátora môže byť za určitých špecifických okolností predmetom prieskumu zo strany ústavného súdu (napr. ak sa takým návrhom odmietne generálny prokurátor zaoberať bez zákonného dôvodu, pozn.), aj v takom prípade však zostávajú aktuálne už uvedené východiská, v zmysle ktorých tak nebude možné túto právomoc ústavného súdu z dôvodu princípu subsidiarity uplatniť smerom k preskúmaniu dôvodnosti podozrenia zo spáchania trestnej činnosti či postupu orgánov činných v trestnom konaní v tomto smere.

27. Na tomto mieste ústavný súd zo svojej dnes už ustálenej judikatúry pripomína, že upovedomenie patrí k procesným úkonom orgánov činných v trestnom konaní, resp. súdu. Spravidla je reakciou na žiadosť, návrh, podnet alebo iné podanie subjektu trestného konania odlišného od orgánu činného v trestnom konaní. Trestný poriadok ráta s inštitútom upovedomenia nielen ako vyrozumenia na žiadosť o preskúmanie postupu policajta podľa § 210 Trestného poriadku, ale môže ísť napríklad aj o upovedomenie poškodeného o zaistení jeho nároku (§ 50 ods. 6 Trestného poriadku), o upovedomenie obvineného a jeho obhajcu týkajúce sa žiadosti obvineného o prepustenie z väzby na slobodu (§ 79 ods. 3 Trestného poriadku) či upovedomenie obvineného a poškodeného o vrátení vecí [§ 230 ods. 2 písm. d) Trestného poriadku]. Zo sémantického hľadiska sa upovedomením orgánu činného v trestnom konaní rozumie poskytnutie vyrozumenia o procesnom úkone (vykonanom alebo plánovanom) alebo na základe žiadosti subjektu trestného konania o tom, či je v jeho právomoci vyhovieť podaniu podávateľa a v pozitívnom prípade oznámiť mu rozsah prijatých opatrení. Ak argumenty podávateľa nemožno akceptovať, v upovedomení sa uvedú dôvody, ktoré bránia prijať ním požadované opatrenia. Pokiaľ ide o náležitosti upovedomenia, Trestný poriadok ich nepredpisuje. Samotný obsah a rozsah upovedomenia je tak ponechaný na úvahe jeho spracovateľa. Napriek tomu musí mať upovedomenie orgánov činných v trestnom konaní takú kvalitu, ktorá zodpovedá povahe procesného úkonu, ktorého sa dotýka, obsahu podania podávateľa a osobitostiam trestného konania, najmä jeho štádiu, v ktorom sa poskytuje. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené dodáva, že na inštitút upovedomenia nemožno klást' rovnaké požiadavky, aké sú v zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu (resp. judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva) kladené na odôvodnenia právoplatných súdnych rozhodnutí (m. m. IV. ÚS 534/2012, III. ÚS 384/2015).

28. Pokiaľ ide o konkrétne okolnosti tejto veci, v napadnutom upovedomení generálnej prokuratúry generálny prokurátor v zastúpení prvým námestníkom poukázal na dostatočne odôvodnený záver na postup podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku (vznesenie obvinenia) vyplývajúci nielen z výpovede svedka [REDACTED], ale aj z výpovedí ďalších svedkov, najmä [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], ako aj zo zabezpečenej e-mailovej komunikácie a z príslušných listinných dôkazov. K námietke týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia stíhaného konania sťažovateľa uvedeného v bode 1 výrokovej vety uznesenia o vznesení obvinenia ako pokračovacieho trestného činu uviedol, že trestné stíhanie sa vedie pre skutok, nie pre jeho právnu kvalifikáciu, preto aj prípadné nesprávne právne posúdenie stíhaného skutku nespôsobuje automaticky nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia, pretože právnu kvalifikáciu skutku je možné v priebehu trestného stíhania upraviť (meniť) tak, aby zodpovedala výsledkom vykonaného dokazovania, samozrejme, pri zachovaní totožnosti skutku. Ďalej k námietke nesprávneho určenia výšky škody poukázal na to, že z hľadiska naplnenia kvalifikačného momentu podľa § 266 ods. 2 písm. a) a ods. 3 písm. a) Trestného zákona je potrebné vychádzať zo škody spôsobenej inému súťažiacemu vo verejnom obstarávaní alebo účastníkovi verejnej dražby, pričom pri vyčísl'ovaní takto spôsobenej škody je potrebné určovať spôsobenú škodu v intenciách § 124 ods. 2 Trestného zákona ako ujmu na zisku, na ktorý by poškodený inak vzhľadom na okolnosti a svoje pomery mal nárok alebo ktorý by mohol odôvodnene dosiahnuť. Pre vyčísl'enie takto spôsobenej škody bude potrebné ustáliť, aký zisk by neúspešný súťažiteľ alebo uchádzač mohol dosiahnuť, keby nedošlo k protiprávnemu konaniu páchatel'a.

29. Z už uvedeného podľa názoru ústavného súdu jasne vyplýva, že generálna prokuratúra (generálny prokurátor) si svoju povinnosť vo vzťahu k návrhu sťažovateľa na zrušenie

právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní, t. j. povinnosť zákonom ustanoveným postupom sa takýmto návrhom zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť, splnila, keď návrh preskúmala, vyhodnotila spôsobom nesignalizujúcim svojvôľu a svoje závery sťažovateľovi oznámila (porov. I. ÚS 519/2020, I. ÚS 611/2022).

30. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené dospel k záveru (obdobne ako v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 38/2024), že ústavná sťažnosť sťažovateľa v tejto časti je v danej fáze trestného konania podaná predčasne, a preto je potrebné ju odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie (m. m. I. ÚS 107/2022, IV. ÚS 531/2022, IV. ÚS 185/2023, I. ÚS 613/2023).

31. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. januára 2024

Miloš Maďar
predseda senátu